

List izhaja
dvakrat na mesec.

Posamezna št. 75 p

Naročnina
mesečno 1.50 D.Rokopis se ne
vračajo.Nefrankirana pisma
se ne sprejemajo.

VOJNI INVALID

Poština plačana
v gotovini.Uredništvo in
upravnništvo v
Št. Peterski
vojašnici.

Glasilo izvršnega odbora udruženja vojnih invalidov, vdov in sirot kraljevine SHS.

Naši prejemki.

Nestanovitni razmere in težki življenjski pogoji silijo vse stanove v edno nove zahtevke. Vsi, ki pejemajo stalne dohodke, so v tej nestanovitnosti življenjskih razmer zelo v težkem položaju.

Delavci, uradniki, vpokojenci, vsi zahtevajo izboljšanje prejemkov, ker vedno narašča le draginja.

Tudi naši tovariši in tovarišice morajo občutiti vse te razmere, toda vsak drug stan si pologoma, stopnjeva vsaj nekaj pribori, le mi ostanemo vedno pri starem.

Naši prejemki so že več let stalni in se prav nič ne izboljšajo in ne prilagodijo slabšim življenjskim razmeram.

Pokojnina je še prav stara. Dobivamo jo po že zdavnaj preživljenem avstrijskem zakonu. Novega zakona ni, da bi jo izavnal, napravil času primerno ter povsod enako. Za to se borimo že celo večnost. Oni, ki prejemajo samo invalidsko ali vdovsko pokojnino pravzaprav ne prejemajo ničesar, ker ne moremo govoriti da je 1 Din 25 para ali celo 1 Din 75 p danes sploh še kak dohodek. Iz tega pa morajo plačevati nekateri še dostavnino.

Prav malo je takih, da jim njihovo težko stanje dovoljuje prejemanje dodatkov. Toda tudi ti dodatki so tako majhni, da pri da pri današnjih razmerah zdaleka ne zadoščajo.

Ne izboljšajo se prav nič kakor prvotno so ostali do danes, med tem, ko so drugi stanovi dobili že večkratno regulirane prejemke. Naši zahtevki se zavračajo na zakon, ki pa ne pride. Za nas je vedno dovolj časa, pa naj bodo razmena kakoršne hočejo biti.

Naše doklade bi se lahko povišale. V finančnem zakonu je člen 278, ki predpisuje: »Dokler ni novega invalidskega zakona, s katerim bo regulirano vprašanje invalidov in njihovih družin, se pooblašča ministrski svet, da sme s svojimi odločbami odejevati draginjske doklade invalidom in njihovim družinam.«

Tako ima ministrski svet pooblastilo, da sme zvišati prejemke vojnih žrtev. Toda za nas ni časa, ne sredstev. Mi moramo biti zadovoljni, da sploh kaj dobimo, ker nismo nikak koristni element v državi.

Naše žrtve so pozabljene, oddaljujemo se preveč od vojske.

Če pa se načelnik socialne politike boji odgovornosti, pa naj vrne Izvršnemu odboru izdanih 5000 Din in tako pridejo knjige v državno last. Denarja za to lahko najde dovolj. In tako bo pomagano invalidom na Golniku, Izvršnemu odboru in sv. Birokracius bo tudi imel zadoščenje.

Kakšno je zanimanje za vojne vdove?

Čitamo v raznih časopisih, kako se zanimajo za vojne invalide. Kakšno pa je zanimanje za nas, vojne vdove?? Le malo kedaj se čita ali sliši, da bi se kdo spominjal vojnih vdov. Hvali se vedno samo tov. invalide, da so žrtvovali svoje ude za domovino.

Kaj pa so bili naši možje? Tudi naši možje so bili zvesti borci domovini, darovali pa niso samo svoje posamezne ude, ampak celo telo. — Sedaj pa nam, vojnim vdovam preti nova borba, s katero se borimo, in ta bo zahtevala še veliko novih žrtev. In te žrtve bomo me vojne vdove in naši otroci. Prišla bo smrt vsled obupa in bede.

Domovina je sedaj naš oče in mož. Ona nam je vzela očeta in moža in bi morala skrbeti za svoje, nji v oskrbo prevzete vojne vdove in otroke.

Drage tovarišice, zavedajmo se ter odločno brez bojazni zahtevajmo svoje pravice, katere smo že zahtevale v predlogih na kongresu leta 1922. v Ljubljani. Predlog se je glasil, da me vojne vdove zahtevamo ravno iste pravice kot najvišje odstotni invalidi. Naši možje so preko vseh tov. invalidov najvišje odstotni. Ozira naj se tudi nato ali je bil rajni kmet ali obrtnik.

Vedno se sliši od strani tov. inv., da me ženske ne znamo družega kot tarnati in kritizirati, ali kdo je temu kriv?

Žalostno za Vas, dragi tovariši, da imate takšno sočutje z nami vojnimi vdovami. Se li ne spominjate svojih tovarišev na bojnem polju, ko je marsikateri, ko mu je že smrt zapirala oči, še milo zdihoval: »Kaj bo z mojo ženo in otroci?«

Čita se v časopisih, da se stavi ta ali oni dom za invalide in za prosto zdravljenje. Nikjer pa se ne čita, da bi se ustanovilo kaj za vojne vdove in sirote. Pri vsakem podjetju, kjer je mož zaščiten, je zaščiten tudi žena in otroci za zdravljenje. Kako pa smo me vojne vdove zaščitene? Ako katera prosi Invalidski odsek za pomoč, se največkrat odgovori, da je denar izčrpan, in se prošnja odkloni.

Zato zahtevamo še enkrat odločno, da nam »Središnji« in »Izvršni« odbor pomagata, da se sprejme naš predlog v zakon.

Drage tovarišice, združimo se brez bojazni, ter zahtevajmo naše pravice, kakor je zahtevala država naše može.

Peljal je vlak naše može na bojna polja, peljal bode tudi nas pred merodajne oblasti, kjer bomo zahtevale zadoščenje za naše može.

Središnjemu in Izvršnemu odboru pa še enkrat kličemo, da nam pride na pomoč.

Vojne vdove.

Zdravniški honorarji.

Na opetovane pritožbe invalidov in odločni nastop delegatov na zborih, je izvršni odbor posredoval pri invalidskem odseku v Ljubljani in ministrstvu za socialno politiko v Beogradu v pogledu brezplačnih zdravniških preiskav invalidov po uradnih zdravnikih. Zdravstveni odsek v Ljubljani je odločil, da tudi uradni zdravniki niso dolžni v teh slučajih vršiti brezplačne preiskave. Toda v dosednji praksi ne more ostati, da bi invalidi plačevali sami zdravniške preiskave vojnih hib. Izvršni odbor je interveniral večkrat pismeno in osebno.

Sedaj pa je izdal invalidski odsek tozadevno odločbo, ki se glasi:

Separatizem.

Poglejmo se, kdo smo in kakšni smo in kaj smo? Ker smo dobili stalne hibe na telesu in ne moremo biti več zdravi, se imenujemo invalidi.

Vprašanje je sedaj še kakšni invalidi? Naše hibe izvirajo iz vojne, zato smo »vojni invalidi«. Nekateri pa so dobili svoje hibe v civilnem zaposlenju, v tovarnah, pri železnici, rudokopih ali drugih podjetjih in se imenujejo sedaj »civilni invalidi«.

Ako nas je treba še bolj specificirati, se pa lahko imenujemo vojni ali civilni invalidi iz te ali one države, pri nas doma pa lahko tudi vojni invalidi iz Srbije, Hrvatske, Slovenije, Črne gore, Dalmacije itd.

Glavno je toraj invalidi. Kot invalidi z enakimi potrebami in cilji smo prišli prav lahko do enotnega udruženja v naši državi.

Toda v Zagrebu se je pojavila struja drugačnih invalidov. Imenujejo se hrvatski invalidi, ki so se separirali, ločili od nas in pričeli izdajati svoje glasilo »Hrvatski invalid«. Pa naj se že imenujejo kakor hočejo in tudi njihovo glasilo; glavno je, da so zavzeli politično podlago hrvatsko-srbskga spora za temelj, na katerem mislijo zidati organizacijo.

To pa je ravno tisto žalostno dejstvo, da se misli na ta način priti mogoče do boljših rezultatov.

To ni, odkrito povdano nič drugega, kakor, da se misli par politikov potom invalidov spraviti z demagogijami na površje.

Kaj pa hočejo doseči s separatizmom? Ali ni ravno v slogi moč!

Njihovo glasilo piše o hegemoniji Srbov, o predaji Reke in drugih političnih dogodkih, ki nimajo z invalidskim vprašanjem prav ničesar opraviti. Kaj pa imamo invalidi opraviti s spori, ki jih imajo med seboj politiki?? Invalidi se bomo vsaj med seboj razumeli v svojih potrebah.

Do sedaj še nismo videli, da bi udruženje ne zastopalo edinstvenega stališča za nas vse. Plemenske spore naj uredi drugi, mi pa pojdemo k svojim ciljem.

Res je, da se nam vsem skupaj slabo godi, krivci pa smo največ sami. »Hrvatski invalidi« zakaj? Saj Vas niso napravili Hrvatje za invalide. Pa kakor rečeno, ako so ponosni na svoje ime saj to je lepo, tudi mi zelo spoštujemo Hrvate. Nočemo pa separatizma in politike. Zato upamo, da se demagogom ne bo posrečilo.

Sv. Birokracius.

Tovariši invalidi, ki se zdravijo v zdravilišču »Golnik« potrebujejo knjig, potrebujejo časopisov. Knjižnica na »Golniku« je pomanjkljiva, se ne izpopolnjuje. Zato je Izvršni odbor v Ljubljani ugodil upravičeni prošnji vojnih žrtev na Golniku in nakupil raznovrstnih najnovejših knjig in naročil mesečne leposlovne liste za lepo vsoto 5000 Din.

Knjige so dragocene in jasno je, da nekdo mora odgovarjati za nje, da se ne raznesejo. — Zato je Izvršni odbor prosil Invalidski odsek, da odredi, da jih sprejme upraviteljstvo na Golniku v varstvo in v sestav že obstoječe knjižnice s pripombo, da te knjige pač ostanejo kot last »Udruženja«.

Ali glej, Izvršni odbor je dobil 16. aprila 1924 odgovor:

»Vaši vlogi št. 966 se ne ugodijo, ker državna invalidska uprava ne more prevzeti jamstva za knjige, ki so zasebna last!«

Podpisal je načelnik za socialno politiko dr. Goršič.

Torej ker so knjige zasebna last in ne državna, hoče načelnik soc. pol. povedati tudi, da

je Udruženje zasebna organizacija. S tem sam sebe opozorava z dejstvom, da je zahteval in postal kontrolni organ za pregled financ, kar je utemeljil, da ima on kot nadzorna oblast pravico do tega. Torej zadeva vendar ni tako »zasebnega« značaja.

Ali to je postranska stvar. Knjige so stale denar — zasebni ali državni — in so namenjene na Golnik, ki je državno zdravilišče. Ako se da odklonitev juridično utemeljevati, pravično in logično se nikakor ne da. Ker tu gre za olajšanje bolezni in trpljenja vojnih žrtev in za njih razvedrilo. Državna oblast bi morala biti hvaležna »zasebnim« organizacijam, če ji ti pomagajo v njenem delovanju, oziroma če te »zasebne« organizacije delajo to, kar ne dela nadležna oblast. Da bi pa morali trpeti tisti, za katere se hoče nekaj ukreniti samo zato, ker po birokratskem pojmu to ne gre, je pa zares žalostno. — Tembolj, ker to ne stane upraviteljstvo na Golniku nobenega truda in posebnih skrbi, ker kakor pazi na knjige, ki se takorekoč zaupajo lahko pazi na knjige, ki se takorekoč zaupajo državnemu zavodu.

»Pozivno na tamk. opr. št. 6368 od 24. I. 1924 se naslov obvešča, da se je vprašanje zdravniških honorarjev za pregled invalidov uredilo s tuk. opr. št. 1337/24 od 21. II. 1924 tako, da se bodo honorarji zdravnikom (toraj tudi uradnim) za posamezne potrebne preglede invalidov in sicer največ do 10 Din za en pregled izplačevali na podlagi predloženih računov od podpisane odseka.

Pripominjamo, da je mišljen s tem samo pregled za one vrste bolezni in poškodb, ki so

v vzročni zvezi z invaliditeto. Zdravstveni odsek sek je to rešitev sporočil vsem zdravnikom.

Po prejemu tega odloka smo mislili, da se zdravniški pregledi, ki zahtevajo večje honorarje, povračajo samo do zneska 10 Din, ostalo pa plačajo invalidi. Toda tudi to smo dobili pojasnjeno potom osebne intervencije, da se je uradnim zdravnikom potom zdravstvenega odseka določila sploh samo taksa 10 Din za invalidski pregled. Apeliramo le še na inval. odsek, da račune točno priznava in vrača izdatke.

Mizerija invalidske organizacije v Mariboru.

Minula je že šesta velika noč po preobratu, naše pereče invalidsko vprašanje pa je še vedno odprto. Bedni položaj postaja dan za dnem obupnejši, to tudi občutimo člani v Mariborski organizaciji posebno v letošnjem letu. Spominjamo se na nekatere bivše voditelje organizacije, ki so si s svojo simpatijo in ugledom pred mariborskim občinstvom znali pridobiti sredstva (denarna) da so mogli vsaj k praznikom obdariti najrevnejše člane. Letos pogrešamo to če že ne popolnoma, pač pa v veliko večjem obsegu. Dobil sem kot stališ naročnik naše glasilo »Voj. invalid« in čitam, kako dobro je uspela pustna veselica pri Celjski organizaciji, ter je tudi izpadel lepi dobiček. Ako se poglobim v članek, vidim socialno sočutje oseb iz inteligence, ki so se v to svrhu žrtvovali.

To naj bi tudi bil vzgled Mariborskih organizacij, ki boleha v notranjosti od samih osebnih sovražnosti do inteligence in to največ iz političnega vidika, ki ne rodi organizaciji dobrega sadu. Napaka je tudi ta, da nekateri člani mrzijo inteligenco z motivacijo, da nima socialnega čuta za voj. žrtve, kakor eden inteligent. To je jako nehvaležno in neopravičeno postopanje od strani nepremišljenih članov. — Dejstvo piča, da za dobo vodstva gosp. notarja Ašiča, ki se je umorno trudil in žrtvoval svoj prosti čas za organizacijo in znal tudi preskrbeti moko, ki se je razdelila članom za velikonočne praznike. Vkljub temu so bili nekateri člani tako nehvaležni, da so nekega dne v pisarni organizacije njegovemu tajniku, ki ima amputirano nogo, zagrozili, da mu izpulijo še ta drugo nogo ter vržejo pri oknu ven. Dalje mi v neizbrisnem spominu ostane višek podlosti nekaterih članov Mariborske podružnice v minulim letu za časa vodstva tov. Kopina in jurista Justina. Tu se je začela največja gonja proti omenjenima voditeljema, zgolj iz maščevanja, ker je bilo par nezavednih članov izključenih iz odbora in organizacije. Pod omenjenima tovarišima je Mariborska podružnica povoljno napredovala, posebno pa v finančnem oziru, kar izkazuje blagajna v cirka 96.000 kron dohodkov. — Tudi mnogo tovarišev je dobilo podporo. Vkljub temu člani podružnic niso znali ceniti plodonosno delo njihovih tov., temveč so se oklevali izključenih članov, kateri so z maščevanjem hrepeneli po osebnem zadoščenju, brez ozira na

posledice organizacije. Začeli so gonjo, posluževali so se najogabnejših političnih demagogij. Za časa gerentstva ni minul dan, da se ne bi Mariborska podružnica vlačila po kolonah v političnih dnevnikih v Mariboru deloma tudi v Ljubljani. Tako je postala naša organizacija malone vsakdanji gost »političnih dnevnikov«, ter je s tem izgubila pri Mariborskem občinstvu ves ugled. Toda glavno je bilo, da je nezadovoljnim članom uspelo »zadoščenje«. Izvolili so si odbor po njihovih željah, ter so postavili za predsednika tov. Krepeka, kateremu je Mariborska »Volksstimme« demaskirala njegovo invaliditeto, ter mu dokazuje zakon uradnih aktov, da ni invalid? Z njim vred so bili tudi sami nezadovoljneži voljeni v odbor, ki so baje zelo socialni, tako da so enemu magistratnemu uslužbencu obenem tudi članu sedajnega odbora, ki pa je postal potom spec. pregledne komisije neinvalid, dovolili posojilo v znesku 5000.— Din. Vkljub temu, da ima Mariborska podružnica tako socialni odbor brez inteligentov, je doživela veliko razočaranje. Pomislimo na prireditve letošnje predpusne veselice pri Götzu. Vkljub temu, da je bivši gerent jurist Justin

priskrbel dvorano na najbolj ugoden dan in je dostavil tudi 10.000 kg premoga, bi morala veselica izborna izpasti.

Toda na žalost moramo konstatirati, da veselica ni prinesla zaželenih dohodkov, temveč deficit, ker niso mogli kriti izdatkov na premo-gu. V lanskem letu, ko je po mnenju nezadovoljnih članov vodil organizacijo »nesocialni« odbor, je imela podružnica od prireditve 52.000 kron čistega dobička in kaj imamo letos. »Socialni odbor« in z njim »nesocialni« deficit. — Mariborsko občinstvo je pokazalo nenaklonjenost naši organizaciji ter smatralo našo prireditev veselice za brezpredmetno, medtem ko so bile vse druge prireditve jako obiskane. Tako boleha naša podružnica na notranjih sporih, ki jo slabe in jo stavijo v slabo luč. Povrnem se k stavku mariborske »Volksstimme«, ki je prinesla očitek sedanjemu predsedniku tov. Krepeku. Ne bom se tukaj vmešaval v sam predmet. Povem samo, da je organizacija osramočena pred javnostjo, ter se bomo celo sami morali sramovati, da smo člani take organizacije, ki ji predseduje demaskirani invalid. V tem oziru je prva dolžnost predsednika, da proti temu očitku izvaja skrajne konsekvence. Ako pa je očitek faktičen, potem pa naj gleda, da pripravi in povrne organizaciji ugled, ki ga je zakrivil s svojim »socialnim« postopanjem na škodo organizacije, ki je stremela izgubila za mnogo let ugled v javnosti. Nezavednim članom Mariborske podružnice naj bode ta članek v opomin. Končno pripominjam, da bi tudi bilo v interesu »Udruženja« in Mariborske podružnice, da bi se zanimal za celo organizatorično delo Mariborske podružnice, tudi »Izvršni odbor« v Ljubljani, kar gotovo ne bo ostalo brez rezultata.

Franjo Kopina, 80% vojni invalid v imenu več invalidov.

Naše gibanje.

Iz izvršnega odbora.

Kljub opetovanim opominom v našem glasilu »Vojni invalid« se še vedno dogaja, da člani ne pošiljajo izvršnemu odboru svojih vlog preko podružnic. Zadnjikrat opozarjamo, da se vs člani obračajo za vsak posel preko svojih podružnic. V bodoče izvršni odbor sploh ne bo odgovarjal na vloge, ki bodo poslane direktno od članov. Razpasla se je tudi zelo čudna navada, da hodijo posamezni invalidi in vdove glede svojih prošelj osebno v Ljubljano k izvršnemu odboru in zahtevajo od istega potne stroške za nazaj, ker nimajo nobenih sredstev. — Taka potovanja niso predvidena po invalidskem zakonu, zato tudi invalidski odsek zavrača vse invalide ali vdove, k pridejo radi intervencij v pisarno izvršnega odbora v svrhu plačila potnine. Uradništvo pisarne nima nobene pravice izdajati podpor, ker je zato kompetenten le celokupni odbor. Za vsako podporo mora biti sklenjeno na seji. Nikakor pa ne gre,

da bi izvršni odbor dajal sedstva za brezpredmetne vožnje posameznikov na račun članstva. Zato se opozarjajo vsi člani, da se v nobenem slučaju ne bo izdala podpora za vožnjo, ako pride kdo intervenirat v Ljubljano. Intervencije se lahko izveš pismeno, ali pa jih v izredno važnih slučajih izvrši zastopnik izvršnega odbora. Ako pa kdo slučajno pride v pisarno izvršnega odbora po osebnem poslu, se mora vedno izkazati s člansko knjižico. Onih, ki niso člani ali pa niso nad 6 mesecev plačali članarine se ne bo upoštevalo.

Knjižice došle. Vojni invalidi, vdove in sirote, ki so včlanjeni pri podružnici v Ljubljani in ki so svoječasno oddali izpolnjene statistične pole ali popisnice ter izročili svoje slike, dobijo sedaj nove članske knjižice. Izdajajo se med uradnimi urami v društvenih prostorih podružnice v Ljubljani.

PODLISTEK.

Iv. Vuk:

»Zasejani«.

(Nadaljevanje.)

»Frisse,« aha to je »fressen« je govoril. To so pa ure. — Torej se tu jedo ure?

Kečko se je silno začudil.

»Tega še svoj živ dan nisem slišal, da bi se jedle ure«, je pomislil. Ali spomnil se je kočije z enim samim človekom, ki jo je vleklo šest konj.

»Resnično, saj tudi tako težkega človeka še nisem videl.«

Lotil se je besede »Rase-ur«, kar je po njegovem izgovoru bilo »Rasse-ur« in bilo predstavljeno »plemenske ure«.

»Plemenske ure se jedo tukaj?! ... Hm, hm ... Kaj vse gospoda ne obeduje?!«

To »obedovanje« je Kečkota tako prijel n polastila se ga je taka radovednost, da je podlegel skušnjavi.

»Zakaj bi si še jaz ne privoščil ure za obed, če sem že v Mariboru? Bogve kako drage menda tudi ne bodo?!«

Kečko je stopil k vratom. Skozi steklena vrata s čipkastim, belim zagrinjalom zastirta se je slišalo igranje na gitaro.

»Igrajo k obedu«, je rekel v mislih in odprl vrata.

III.

Ko je Kečko odprl vrata, bi se skoraj prekrižal. V ogledalih, velikih in svetlih, postavljenih ob stenah, je zagledal samega sebe vse do kolen, kakor se še nikdar ni videl. Poleg ogledal so bile majhne kamene mizice, kjer so bili postavljeni stoli s čudno pripravo zadaj.

»Ta pa »nobel obeduje«, mu je šinilo v glavo.

Na divanu je sedel mlad gospod v suknji, kakor sneg beli, nekoliko prekratki in igral na gitaro.

Kečko je pozabil pozdraviti od gledanja. Mladi gospod je odložil gitaro in vstal.

»Guten Tag« je rekel glasno.

No, Kečko se je ogledoval v ogledalu in ni slišal. Le ko se mu je mladi gospod približal se je vzdramil in rekel po nemško:

»Bitten, Herr, eno Frisseuro.«

»Boos?« je vprašal mladi gospod.

»Frisseuro«, je ponovil Kečko.

Mladi gospod pa, kakor da ne sliši dobro, je nagnil uho in ponovil z višjim zateglim glasom:

»Bo-o-os?«

»Aha«, je šinilo Kečkotu v glavo. Tudi bose in obute ure se dobe za jesti.

Rekel je glasno po slovensko:

»No, pa prinesite eno obuto in eno boso. Ali gute »Rasse« prosim.«

»Ne razumem,« je odgovoril mladi gospod po slovensko.

»No, jaz bi danes rad obedoval ure, kakor imate zapisano na tabli«, je raztolmačil Kečko. Mladi gospod se je gromko nasmejal. Nato ga je prijazno potrkal po rami in mu razjasnil:

»Zmotili ste se očkal«

»Ali tam na tabli imate tako napisano.«

»Na tabli?«

Mladi gospod je stopil na ulico.

»Ničesar ne vidim.«

Kečko mu je pokazal napis.

Mladi gospod se je jel smejati.

»Očka, niste dobro čitali. To pomeni, da se tu brije. — Kar sedite!

Kečko se je prijel za neobrito lice.

»A tako? ... No, pa me obrijte!«

Kečkotu se je močno dopadlo, da je v ogledalu vse lepo videl, kako ga brije mladi gospod in da prav nič ne čuti, da ga brije. Ako se pa brije sam doma pri Barbi, ga pa boli, da bi se razjokal.

»Britvo pač imate, britvo«, je rekel z oburovanjem, ko se je ogledal, kako je obril. »Tako je rezala, kakor kosa na travniku, če je dobro sklepana. Ej, in kako je obrito?! Kakor da sploh ni nič raslo tu, se vidi?!«

Kaj vaša ne brije tako«, je vprašal mladi gospod.

Hudirja brije. Kakor da bi pulil travo, tako brije.

Nato je pogledal na žep, kjer je imel mladi gospod britvo in rekel:

Izredni občni zbor podružnice U. V. I. v Ljubljani. V smislu sklepa seje Izvršnega odbora v Ljubljani z dne 25. IV. t. l. se ima dne 25. maja vršiti izredni občni zbor ljubljanske podružnice. Ker se vrši izredni občni zbor na poziv Izvršnega odbora, bo zboru predsedoval delegat Izvršnega odbora — glej čl. 35 pravil. Na dnevnem redu bo: Poročilo komisarja, poročilo delegata Izvršnega odbora, volitve novega odbora in slučajnosti. Člane opozarjamo, da bo imel pristop le oni, ki se bo izkazal s člansko knjižico, iz katere bo razvidno, da je v tekočem letu že plačal članarino. Pred otvoritvijo občnega zbora se bo pobirala članarina od onih, ki je še dolgujejo. Občni zbor bo v salonu restavracije pri »Levu« na Gosposvetski cesti in se prične ob 9. uri dopoldne.

Umrla sta člana škofjeloške podružnice tov. Franc Pirc, 70% vojni invalid iz Škofje loke, ki so ga pokopali 5. februarja t. l. in Franc Franko, 20% invalid iz Gabrovega, pokopan začetkom marca. Naj v miru počivata.

Podružnica na Vrhniki. Dne 13. t. m. smo imeli redno sejo, na kateri smo izvolili novega tajnika tov. Janko Stanovnika. Poprejšnji tajnik tov. Miletič je pustil nekoliko nereda, katerega upamo, da bomo v 14 dneh spravili v sklad. — Predsednik tov. Mušet je začel pridno agitirati za list Vojni invalid. Sklenilo se je prirediti 15. junija vrtno veselico z bogatim sporedom. Opozarjajo se vsa okoliška društva in občinstvo, da gredo na roko prireditvenemu odboru in da posetijo veselico, katere dobiček gre za vojne žrtve. Podružnica prireja tudi pridno igre z dramskim odsekom iz Ljubljane, ki izborna igra in zasluži vse priznanje. Občinstvo je splošno zadovoljno z igram.

Poročilo iz občnega zbora. Dne 12. IV. t. l. se je vršil občni zbor podružnice v Ormožu v šoli na Hardeku z običajnim dnevnim redom. Otvoril ga je predsednik tov. Kopriva, vodil pa tov. Krušič iz Ljubljane. Podružnica je kljub temu, da je malo zakasnela z občnim zborom dobro delovala. To se je videlo iz poročil posameznih odbornikov. Nov odbor sestoji iz tov. predsednika Miško, podpreds. Kopriva, tajnik Cigliarič, blag. Keržič, odb. Lukman, namestnik Kolarič, Herga in Stit. Nadzorni odbor: Magdič, Gruškovnjak in Kosi. Delegat tov. Miško, namestnik Kopriva. Tov. Krušič iz Ljubljane je zelo točno pojasnil celokupen položaj vojnih žrtev.

Podružnica v Cvetkoveh je izvršila občni zbor dne 24. II. t. l. v gostilni pri Matečkotu. Izvoljen je sledeči odbor: preds. Matečko, podpreds. Rižnar, tajnik Senica, blag. Marin, odborniki Kukovec, Hršič, Zamuda in Petek. Delegat: Senica.

Iz Dol. Lendave se poroča, da je tamk. predsednik Marko Raj otvoril dne 24. februarja t. l. ob 2. uri pop. občni zbor. Iz Ljubljane dospeli delegat tov. Belinc je bil pozdravljen s klici »dobrodošel«. Pojasnil je položaj. Podružnica ima 222 članov in je imela 11 sej. Posredovala je za veliko slučajev. Postavila si je na

lasne stroške lep kiosk na glavnem trgu, v to svrhu, da dobi trafiko, ki je sedaj v rokah neke nezaščitene. Prošnja je naletela na zapreke, kljub temu, da je stvar po zakonu uveljavljena in se mora izvršiti. Po blagajniškem poročilu je bil odvezan stari in voljen nov odbor: Preds. Raj, tajn. Grča, blag. Freyer, odb.: Grabar, Weiss in Nemethy nam. Simonka, Huzjan in Püčko. Nadz. odb. Čiček, Huzjan, Lonec, nam. Komar in Simonka. Poverjeniki: za Centibo Kovač, za Kapco Vörös, za Kobilje Bukovec, za Dolgo vas Göne, za Pečovce Pavlinek, za Hotico Sobočan, za Radmozance Biró, za Mostje Göne, za Dobrovnik Laci, za Gonterovce Gyoha.

Dol. Lendava. Podružnica je priredila dne 21. t. m. plesno veselico v dvorani hotela »Krona«, ki pa ni povoljno uspela. Veliko krivde gre vsled tega na g. Severja, ki je pokazal svojo naklonjenost napram vojnim žrtvam s tem, da je nagovoril iz ključovalnih vzrokov gostilničarja Horvata, ki je priredil istočasno veselico v svoji gostilni. Kako to, da je dobil g. Horvat dovoljenje za veselico do 4. ure zjutraj, za našo veselico pa lastnik hotela »Krona« samo do 2. ure? Vidi se, da tudi domače oblasti ne gredo nič na roko vojnim žrtvam.

Uradni del.

Službe cestarjev. Uradni list št. 34 razpisuje 24 mest državnih cestarjev v okrožjih gradbenih sekcij v Ljubljani, Kranju, Novem mestu, Mariboru in Murski Soboti. Položajna plača 720 Din poleg temeljne in 90 Din stanarine. Prošnje je vlagati pri gori navedenih okrožnih gradbenih sekcijah, odnosno pri gradbeni direkciji v Ljubljani, Turjaški trg 1. Rok je do 30. aprila. Več v uradnem listu.

Naši grobovi.

Smrtna kosa. Iz Gornje Radgone objavlja žalostno vest o smrti priljubljenega tovariša Franceta Misja, 50% vojnega invalida z Hrastja-Mote. Posledica prerane smrti je bila rana v prsih. Tako izginjamo drug za drugim.

Umrli je 60% vojni invalid Karl Vuga, trafikant v Strnišču pri Ptuj. Star je bil 45 let in je zapustil ženo in sina. Zadnja leta je bil večinoma v postelji ter je pretrpel hude muke. — Vdova in sin se najtopleje zahvalujeta vsem, ki so pokojnika spremili k zadnjemu počitku. Posebej pa se še zahvalujeta prav toplo vsem onim, ki so na katerikoli način nudili pomoč. Najlepša hvala Zadruzi mizarjev v Strnišču za darovano krsto. Tovariš tebi pa bodi zemljica lahka.

Premrnil je v invalidskem domu v Celju tov. Ivan Vraničar. Bil je zvest član tamkajšnje podružnice. Iz premišljevanja svoje grenke usode ga je rešila smrt. Počiva v zemlji, katero je zvesto branil in doprinesel žrtev za njo. Najdobi plačilo za to na onem svetu, ker tukaj se je zastoj nadejal. Njegovi tovariši pa mu kličemo: na svidenje.

Pr VII 17/23—33

V Imenu Njegovega Veličanstva kralja!

Deželno sodišče v Ljubljani je vsled naredbe z dne 1. marca 1924., s katero je bila določena glavna razprava, razpravljalo dne 18. marca 1924 pod predsedstvom v. d. s. sv. Mladiča, v navzočnosti d. s. sv. dr. Mohoriča, d. s. sv. Antloge in sodnika dr. Sajovica kot sodnikov in avsk. Kobala kot zapisnikarja, v prisotnosti državnega pravdnika dr. Ogoreutza, obtoženca Franceta Belinca in zagovornika dr. Žitko nom. dr. Natlačena o obtožbi, s katero je dvignilo državno pravdnštvo v Ljubljani zoper

Franceta Belinca

radi pogreška po § 104. s. k. z. in po predlogu, stavljenu po obtožitelju na obsodbo po obtožbi, dne 18. marca 1924. razsodilo tako:

Belinc Franc,

rojen dne 15. marca 1896. v Trbovljah, pristojen v Zdole pri Brežicah, r. k. v., oženjen, trafikant in odgovorni urednik »Vojnega Invalida«, stan. v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 95., nekaznovan,

je kriv,

da je kakor odgovorni urednik dopustil, da so se natiskali in priobčili v št. 6. »Vojnega Invalida« ddto. Ljubljana 23. marca 1923 članek: »Proč s tlačitelji!« in v tem članku naslednji stavki: »V tako razpoloženje in nasprotje z invalidi pa še ni zašel nobeden kakor g. Goršič. S svojim samovlast-

nim nekorektnim delovanjem je tako razburil invalide, da so padali na pretekli letni skupščini ostri očitki in protesti napram njemu... »To pot se niso gospod nič kesali, da so prekršili naredbo o prednosti v drž. službah. Kljub temu, da zakon nikjer tako ne določa, je gospod podpisal po pisarni mu predloženo okrožnico, da vojni invalidi izpod 50 odstotkov sploh ne dobivajo enkratnih denarnih podpor in oblačil... »Na svojem sedanjem mestu kot šef oddelka za socialno politiko, je pa gospod najprvo porabil svojo moč napram invalidom s tem, da je hotel njihovi organizaciji zaviti vrat z odvzemom sredstev.« »Slične šikane so padale dan na dan napram organizaciji, ki so rodile jezo in nezadovoljnost med invalidi.« — »Ker ni bilo momentalno drugega sredstva, je zahteval gospod doktor, da morata odstopiti dva podrejena mu uradnika iz našega odbora.« — Dalje članek: »Domišljavost g. šefa socialne politike« in iz tega članka stavki: »Odkar je g. dr. Goršič šef socialne politike, misli, da je vsemogočni gospod, ki lahko dela, kar se njemu poljubi, ne ozira se ne na desno ne na levo.« »Mnogo je pri nas ljudi, ki se hočejo s terorjem in intrigami obdržati pri svojih koritih. In med to vrsto spada tudi naš »ljubljeni Goršič.« — »Ko bi g. dr. Goršič malo preštudiral to, kar spada v njegov delokrog, ne pa vtikal svojega nosu v stvari, ki ga nič ne brigajo, bi ne streljal takih kozlov, preko katerih pa gremo mi z zaničevanjem in smehom.« — »Štiri leta smo vam bili žoga, katero ste brali sem in tja, a sedaj je počila — zato čuvajte se!«, da je torej tiskanim spisom razžalil načelnika oddelka za socialno politiko, torej uradnika v pogledu službenega posla.

S tem je zagrešil pregrešek zoper zakon, oblastvo in javni red po § 104. skrb. k. z. in se

obsodi

po § 104. srb. k. z. z uporabo §§ 266 in 261 k. z. na 200 Din dnarne kazni event. za slučaj neizterljivosti na 2 dni zapore, po § 389 k. p. r. na povračilo stroškov kazenskega postopanja in event. izvršitve kazni in po tar. post. 193. taks. zak. v plačilo takse 50 Din.

Obtoženec ima v smislu § 39. zakona z dne 17. 12. 1862. št. 6. d. z. na svoje stroške objaviti sodbo v listu »Vojni Invalid« najkasneje v 14 dneh po pravomočnosti razsodbe.

Razlogi.

V številki 6. glasila izvršnega odbora udruženja vojnih invalidov, vdov in sirot kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev »Vojni Invalid« z dne 23. 3. 1923., ob času, ko je bil današnji obtoženec odgovorni urednik tega lista, so izšli v tenorju sodbe navedeni članki z inkriminiranimi napisi in ravnotako vsebino. Trditve in očitki, ki jih članka delata dr. Fr. Goršiču kot šefu oddelka za socialno politiko, vsebujeta težke žalitve uradnika v pogledu na službeni posel ter je s tem objektivno podan dejanski stan pregreška po § 104. srb. k. z.

Podan pa je tudi subjektivni dejanski stan tega pregreška, da je namreč obtoženec premišljeno žalil dr. Goršiča kot oblastvenega upravitelja, kar izhaja iz tega, da je obtoženec izrecno prevzel odgovornost za članka in nastopil glede vseh inkriminiranih obdolžitev dokaz resnice.

V inkriminiranih člankih se očita dr. Goršiču 1.) samolastno in nekorektno delovanje, 2.) kršenje zakona (naredb), 3.) zlorabljanje uradne oblasti v ta namen, da bi se invalidski organizaciji »zavil vrat«, 4.) šikaniranje, 5.) koritarstvo, 6.) teror.

Glede upravičenosti do vseh očitkov je naveden obtoženec sledeča fakta:

K očitku pod 1.)

a) nastop dr. Goršiča napram zastopnikom splošne organizacije vojnih invalidov Edurdu Rošu, Antonu Ušan in obtožencu dne 10. junija 1922., ob kateri priliki je dr. Goršič odklonil razpravljanje z Eduardom Rošom in Antonom Ušanom, češ, da sta njemu podrejena uradnika in ob kateri priliki je dr. Goršič napram Eduardu Rošu nastopil celo na surov način.

b) način občejanja dr. Goršiča z vojnim invalidom Frickom Juvanom, katerega je dr. Goršič kljub temu, da je prišel k njemu kot zastopnik in delegat organizacije vojnih invalidov, z brahialno silo pahnol skozi vrata.

c) okolnost, da je dr. Goršič odklonil prošnjo za dopust Franceta Krušiča, kateri je kot član centralnega odbora udruženja vojnih invalidov v Beogradu rabil ta dopust v svrhu udeležitve seje centralnega odbora udruženja v Beogradu.

d) slučaj odpustitve Matko Kosija iz službe, ko je bil ta odpušen na predlog dr. Goršiča, ker je dr. Goršič napram imenovanemu izrecno zani-

»Ali bi mi ne pokazali te britve?«

»O, prav rad. Izvolite?«

Kečko je ogledoval britvo. Bila je ozka in že močno obrušena.

»Ta da tako brije«, se je vnovič začudil, poskuša ostrino na nohtu. »Ne verjel bi, če bi me ne brili.«

Mladi gospod je gledal Kečkota z nasmeškom.

Kečko pa je vzkliknil:

»Prodajte mi to britvo, gospod!«

Mladi gospod se je zvičajno nasmešnil!

»Škoda je bo!«

Kaj škoda?... Drugo kupite, pa je! Za koliko jo prodate?«

»Draga je očka.«

»No, koliko?«

»Sedem kron.«

»Hudimana,« je vzkliknil Kečko. »Res je draga. Pa še tako izbrušena?!«

»Ali zato brije«, je rekel važno mladi gospod.

»Tisto pa, hudirja«, je potrdil Kečko in premišljeval.

»Veste kaj«, je rekel »Pet kron vam dam, kaj?!«

»Ne, sedem, očka.«

»Ne bodite trdi, gospod. Pet.«

»Sedem.«

Kečko je vnovič pregledoval britvo.

»Veste kaj? Naj ne bo po mojem, pa ne po vašem. Šest kron.«

kal ter mu celo obljubljal pomoč v to svrhu, da se odpustitev prekliche,

e) da je dr. Goršič dvor. svetniku E. Hovanskemu telefoniral, da z delom invalidskega odseka ni zadovoljen in da naj ta kot šef tega odseka napravi red, pozneje pa je to zanikal ter predal E. Hovanski, kateri je na ta telefonski nalog od sira ni dr. Goršiča izdal okrožnico, v kateri poziva podrejene mu nameščence k večji marljivosti, sklicujoč se na nezadovoljnost dr. Goršiča, disciplinarni komisiji,

f) da je dr. Goršič pisarniškem adjunktju Antonu Fortiču ob priliki nastopa službe naložil, da čim preje reši onih 600 po Pisanskemu nerešenih aktov, da pa je to naročilo dr. Goršič napram Pisanskemu kratkoma utajil.

g) da je hotel dr. Goršič prisiliti Stankota Tomca in Franceta Krušiča, da odstopita kot funkcionarja udruženja vojnih invalidov, če hočeta še ostati uslužbenca pri socialnem skrbstvu,

h) da je dr. Goršič invalida Podrekarja s tem, da mu je rekel, da bolniki ne spadajo v službo, prisilil, da je opravljal službo pri 39° vročine,

i) da je rekel dr. Goršič komisarju dr. Milavcu, da je dober uradnik, da ga je predlagal v napredovanje, kar faktično ni bilo res, temveč je dr. Goršič imenovanega diskvalificiral, češ, da je za delo popolnoma nesposoben ter povzročil njega premestitev k oddelku za zavarovanje,

j) da je dr. Goršič dvor. svet. Hovanski, ko je le-ta kot šef invalidskega odseka povdarjal, da spadajo dohodki komisije za vračujoče se vojnike v »Narodni fond« zavrnili, češ »Ne vtikajte se v te stvari, načelnik upravnega odbora te komisije sem še vedno jaz.«

K očitku pod 2.

a) da se je postavil dr. Goršič na zakonu o začasnih pomoči invalidom, kateri zakon glede procentualne delanezmožnosti ne dela nikake razlike, nasprotujoče stališče ter izdal okrožnico, v kateri se priznava le nad 50 odstotkov delanezmožnim invalidom gotove prednosti,

b) da je bilo koncem meseca februarja 1923, reduciranih pri invalidskem odseku 6 uslužbenecv samih invalidov, dočim so ostali neinvalidi na svojih mestih, kljub temu, da pridržuje člen 16. v zvezi s členom 1 in 4 zakona o začasnih pomoči invalidom, le tem izključno ali prvenstveno pravico do mest v javni in samoupravni službi.

K očitku pod 3.

da je dr. Goršič takoj, ko je prevzel mesto načelnika pri oddelku za socialno politiko, začel akcijo, da se dohodki od kinopodjetij organizaciji vojnih invalidov odvzamejo ter prepuste »Narodnemu fondu« v Beogradu, da sta v tem smislu po nalogu dr. Goršiča delovala koncipist Žnidaršič in Evald Hovansky, na katerega zadnjega je pozneje dr. Goršič zvrčal vso krivdo, češ, da je brez njegove vednosti spletkaril proti invalidom.

K očitku pod 4.

a) že pod A g omenjeni slučaj, da je prisilil dr. Goršič Stankota Tomca, postavivši ga pred alternativo, da ali odstopi od predsedstva organizacije vojnih invalidov, ali pa da pusti svojo službo, da je odložil mesto predsednika organizacije vojnih invalidov in da je v tem oziru tudi pritiskal na Franceta Krušiča, kateri pa je raje resigniral na svojo službo,

b) da je bilo reduciranih pri oddelku za socialno politiko 15 invalidov, od katerih je bilo po odredbi ministra za socialno politiko nazaj sprejetih 8 invalidov. Med zadnjimi je bil tudi oficijal Stanko Tomc, katerega pa je dr. Goršič tako šikaniral, da je bil prisiljen iskati si drugo službo, katero bi tudi dobil, če bi mu ne bil dal dr. Goršič tako slabo kvalifikacijo.

c) da se je potegoval dr. Goršič za redukcijo vl. sv. Dermastija in dvor. svetnika Hovansky in da se je nad imenovanima pozneje, ko se mu njih redukcija ni posrečila, maščeval na tak način, da ju je pustil delj časa brez vsakega dela.

K očitku pod 5.)

a) da si je pustil dr. Goršič za njegovo delo pri predpripravi v letu 1922 v Ljubljani se vršnega invalidskega kongresa izplačati nagrado 25 tisoč K, dočim so vsi ostali člani pripravljalnega odbora prejeli za njihov trud le malenkostne nagrade,

b) da si da dr. Goršič kot predsednik komisije vračujočih se vojnike izplačati mesečno nagrado 2.000 K, dočim njegov prednik dr. Breclj ni dobival ničesar,

c) da dobiva dr. Goršič kot predsednik stan. senata mesečno 20.000 Din. nagrade.

K očitku pod 6.)

da se je dr. Goršič napram bivšemu komisarju Legatu izrazil, da bo vse one, ki mu nasprotujejo obglavil.

Dokaz resnice se obtožencu prav v ničemer ni posrečil.

Kar se tiče očitka »samolastnega in nekorektnega delovanja« dr. Goršiča v slučaju pod to točko A 1) sodišče z ozirom na izpovedbo priči Eduarda Roša in Antona Ušana v nastopu dr. Goršiča ne vidi ničesar samolastnega odnosno nekorektnega, predvsem ne v tem, da je zavzel dr. Goršič stališče, da on z njemu podrejenimi uradniki ne more konferirati; tudi ni dokazano, da bi ob tej priliki dr. Goršič napram Eduardu Rošu nastopil skrajno surovo, saj iz izpovedb imenovanih dveh priči to ne izhaja.

Kar se tiče nastopa dr. Goršiča napram Fricku Juvanu je ta sicer čeravno vsled med imenovanimi vladujočega napetega razmerja deloma razumljiv res malo čuden, vendar pa ne upravičuje k očitku nekorektnega delovanja; isto velja za pod točko A h navedeni slučaj, katerega možnost kot priča zaslišani dr. Goršič sam nikakor ne izključuje.

Tudi v okolnosti, da je dr. Goršič odklonil dopust Franceta Krušiča, ni videti nič samolastnega ali nekorektnega, saj je bil ja k temu dr. Goršič kot šef oddelka za socialno politiko vsekakor upravičen ter je tudi pozneje, ko je ministrstvo dovolilo Francetu Krušiču mesečno petdnevni dopust brez vsega podpisal tozadevni odlok, kar je potrdil kot priča zaslišani Franc Krušič sam.

Da bi nastopal dr. Goršič v slučaju Matka Kosijsa nekorektno, nikakor ni res, ter je tozadevna trditev obtoženca ovržena po izpovedbi kot priče zaslišanega Matko Kosi samega.

Glede faktov pod 1 a, b, i, 4 b, c in 3 po obtožencu predlaganih dokazov, ni bilo mogoče istih izvesti, ker veže predlagane priče Evald Hovansky, Antona Fortiča, dr. Milavca in Stanko Tomca uradna molčečnost ter so bili tozadevni koraki sodišča za odvezo od uradne molčečnosti, kakor je razvidno iz dopisa predsedstva pokrajinske uprave za Slovenijo z dne 3. I. 1924. št. 9318. brezuspešni ter tudi ni nikakega izgleda, da bi, čeravno ta zatrjuje zagovornik, ministrstvo svoje tozadevno zavzeto stališče spremenilo. Smatrati je torej tudi za te slučaje, da dokaz resnice ni doprinešen.

K slučaju A h je pripomniti, da tozadevno ni so bili ponudeni nikaki dokazi.

V okrožnici invalidskega odseka z dne 7. 2. 1923 opr. št. III nikakor ni videti, kako kršenje naredbe odnosno zakona ter je ta okrožnica gotovo umestna, če se upošteva, da se v nji zavzema stališče, da je oskrbovati iz dovoljnega kredita vsaj najbednejše med bednimi, to je popolnoma delanezmožne invalide oziroma težke invalide.

Tudi v tem, da je zavzel dr. Goršič, kar sam priznava, sklicujoč se na rezultate tozadevno pred kratkim vršene se ankete glede dohodkov organizacije vojnih invalidov iz kinopodjetij, to pravno stališče, da pritičejo ti dohodki pravzaprav »Narodnemu fondu« v Beogradu ter da je v tem pravcu tudi deloval, sodišče nikakor ne vidi nikake zlorabe uradne oblasti v ta namen, da se organizaciji vojnih invalidov zavije vrat. Sodišče se je sicer prepričalo po pričevanju Stankota Tomca in Franceta Krušiča, da je dr. Goršič vplival na imenovanje, da odstopita kot funkcionarja vojnih invalidov, vendar pa ta posamezni slučaj še nikakor ne upravičuje obtoženca, da bi očital dr. Goršiču šikaniranje oz. splošni terorizem.

Da je bil očitek koritarstva popolnoma neosnovan, izhaja iz dopisa predsedstva pokrajinske uprave za Slovenijo z dne 6. 10. 1923 št. 7267, glasom katerega sta bili nagradi dr. Goršiča kot načelnika upravnega odbora komisije za preskrbo vračujočih se vojnike v Ljubljani, kakor tudi kot predsednika stanovanjskega sodišča v Ljubljani povsem pravilno izposlovani ter tudi odobreni po ministrstvu za socialno politiko. V tem dopisu je tudi posvedočeno, da je dobil prejšnji načelnik upravnega odbora že imenovane komisije dr. Breclj 40.000 K nagrade ter je s tem ovržena trditev obtoženca, češ, da dr. Breclj ni ničesar dobival.

Kar se tiče očitka, nanašajočega se na izjavo dr. Goršiča napram bivšemu komisarju Legatu kakor tudi očitka k točki 5 a smatra sodišče, da ponudeni dokaz resnice ni doprinešen, ker je povsem gotovo, da glede teh očitkov predlagani priči ne moreta izpovedati, ker ju veže dolžnost uradne molčečnosti, od katere ju ministrstvo ne bo odvezalo ter bi bili vsi tozadevni koraki brezuspešni, vsled česar je sodišče tudi tozadevne dokazne predloge zavrnilo. Ker se torej obtožencu dokaz resnice ni posrečil ter tudi obtoženec ni mogel dokazati, da bi postopal dr. Goršič v svoji službeni lastnosti

protizakonito oziroma nepravilno, v katerem slučaju bi mu prišlo v prid določilo § 104 d. srb. k. z. ga je bilo spoznati krivim.

Krivdorek je utemeljen.

Kazen je bilo odmeriti po § 104 s. k. z. z zaporom od 1 meseca do dveh let.

Obtežilnega ni bilo ničesar, olajšilno pa je bilo priznanje, neoporečnost in da je dejanje započel v veri, da je v to primoran kot član invalidske organizacije, da organizaciji koristi.

Z ozirom na prevladujoče olajšilne okoliščine, ki dajejo upravičeno upanje na poboljšanje obtoženca, je vporabilo sodišče določbo § 266 k. z., obenem pa tudi upoštevajoč socialno stališče obtoženca, tudi § 261, kazen znižalo pod najnižji zakoniti podstavek in jo tudi spremenilo v globo.

Ostali izreki sodbe temelje na gori citiranih zakonitih določilih.

V Ljubljani, dne 18. marca 1924.

Mladič I. r.

POZOR!

Invalidi, trgovci in trafikanti.

Nudi se Vam lepa prilika za zaslužek. — Izvršni odbor ima večjo množino različnih kart in razglednic v zalogi, kakor na primer slike Nj. Vel. Kralja Petra Osvoboditelja, kralja Aleksandra I., različne razglednice srbskih pokrajin (porušenje mesta Beograda ter razgled na Beograjsko trdnjavo). Cena razglednicam je 15 Din za 100 komadov. V slučaju, da je treba karte po pošti poslati, se poštnina posebej zaračuna. Pošilja se samo po poštne povzetju. Naročila sprejema pisarna Izvršnega odbora.

POZOR NAROČNIKI!

Pri današnji številki Vojnega Invalida so priložene vsem, ki še niso plačali naročnine za leto 1923 in 1924 že izpolnjene poštne položnice. Prosimo vse dotične, da blagovolijo naročnino čimprej poravnati.

ZA TISKOVNI SKLAD SO DAROVALI:

Hlupič Karol, Ljubljana	Din 5.—
Zevnik Janko, Ljubljana	Din 1.—
Podružnica U. V. I. Ptuj	Din 50.—
Neimenovani	Din 2.50

Skupaj Din 58.50

Zavedni mariborski invalidi-trafikanti.

Franc Kopina, trafikant in bivši predsednik podružnice v Mariboru je potom nabiralne pole nabral od invalidov in vojnih vdov trafikantov v Mariboru znesek 178 Din za tiskovni sklad glasila »Vojni Invalid«. Darovalci so sledeči: Kopina Franc, 10 Din, Klanšek Terezija, 5 Din, Bele Franc 10 Din, Maček Justina 10 Din, Jakob Karl 10 Din, Bračko 10 Din, Mlekuš Kristina 5 Din, Kukovec Jerica 1 Din, Svetlek Pavla 10 Din, Weiss Marija 10 Din, Potočnik Jakob 5 Din, Požar Ivanka 10 Din, Čuš Marija 10 Din, Savernik Štefo 10 Din, Škarabot Jožefa 2 Din, Golež Anton 10 Din, Ribarič Sofija 5 Din.

Upravništvo Vojnega Invalida se zavednim mariborskim vojnim žrtvam trafikantom najpriščneje zahvaljuje za darovane zneske. Posebno zahvalo pa izreka tem potom tov. Francu Kopinu, kateri je že nešteto krat dokazal, da se v polni meri zaveda dolžnosti napram organizaciji, posebno za časa njegovega predsedovanja podružnice Maribor, ki je pod njegovim vodstvom zelo napredovala.

Zahvala. Zahvaljujem se odboru ptujske podružnice za dobrosrčnost, ki so jo izkazali meni in mojemu otroku s tem, da so pustili par čevljev narediti. Posebej se pa še zahvaljuje moja hčerka.

80% invalid Ignac Horvat
Strnišče pri Ptuj.

Vojne žrtve, v Vašem lastnem interesu je, da ste vsi do zadnjega naročniki »Vojnega invalida«. To je edini naš stanovski organ, ki Vas točno in natančno obvešča o lastnem vprašanju in ožigosa javno vse krivice, ki se vršijo nad Vami. Ni pa zadosti, da ste vpisani naročniki, trebaa je tudi plačevati. Kdor je pravi tovariš ali tovarišica, je član naše organizacije in naročnik Vojnega Invalida.

Odgovorni urednik: Franc Belinc.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin, Ljubljana.